

דברי הכפר

ישראל במלחמה

אין לי מלים

ולא הבריקו בְּרָקִים
ורַעְמִים לא רַעְמוּ
רק הַשָּׁמַיִם הָיוּ
אֲפֹרִים קוֹדְרִים,
וְהַגֶּשֶׁם זָלַג לֵאטוּ
טִיפִין טִיפִין.

חֲפֹשְׁתִי מִלִּים
לִזְעוֹק אֶת הָאֵין
מִלִּים לַחֲבֵק, לַעֲטוֹף
לְנִסּוֹת לְנַחֵם, וְלוֹ בִּמְעַט
חֲפֹשְׁתִי לְשׂוּא.

מֹול אִם וּפְעוּטִיהַ
מֹול כָּל הָאֲחֵרִים,
שְׂבִידִי בְּגִי עוֹלָה
נִקְטְפוּ חַיִּיהֶם, אֲנִי
בְּאֵלֶם רֹאשִׁי מִרְכִּינָה

קְרוּעַת לֵב,
נוֹשְׁמַת בְּרָעָדָה
כְּמוֹנִי כְּמוֹ כָּל הָאוֹמָה -

בְּאֵין מִלִּים
אֵין.

21.2.25 אסתי גלעד ©

גיליון מס. 2866 * ז באדר תשפ"ה * 7 מרץ 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יום האישה הבינלאומי מצוין ב-8 במרץ מדי שנה, משנת 1965 במדינות קומוניסטיות וסוציאליסטיות ומ-1978 בעידוד האו"ם במדינות נוספות. החגיגות מתמקדות בציון כללי של כבוד ואהבה כלפי נשים, או בציון ההישגים הכלכליים, הפוליטיים והחברתיים שלהן.

יום האישה, שהחל כאירוע פוליטי סוציאליסטי, השתלב בתרבות של מדינות רבות, בעיקר במזרח אירופה, משום שנקבע על ידי ברית המועצות כחג קומוניסטי. באזורים רבים האירוע איבד את גוונו הפוליטי, והפך לאירוע שבו גברים מביעים את אהבתם לנשים באופן הדומה במקצת לשילוב של יום האם עם יום ולנטיין. באזורים אחרים, לעומת זאת, הגוון הפוליטי שקבע האו"ם הוא הנותן את הטון, ומאבקי נשים בעולם נסקרים ונבחנים במטרה להעלות מודעות פוליטית וחברתית לזכויותיהן. ענידת סרט מודעות סגול היא דוגמה לאמצעי העלאת מודעות שכזה.

יש לך אותך/ מיקה משה ומירי מסיקה

שמעתי שהלב שלך קורא לך
צמא לצאת לטרוף את העולם
זה לא תמיד פשוט וכמה זה יפה לך
לבקש להתעקש על מה שאת

נכון שהרחוב בחוץ קצת משוגע
זה ג'ונגל מסוכן ומאיים
וגם כשהוא ייתן לך מכה ועוד מכה
את חזקה כמו לביאה ואת תדעי להילחם
את חזקה ואת תדעי להילחם

לכי עכשיו לזרוח כמו שמש
יש לך כנפיים, תעופי רחוק
לכי עכשיו בלי פחד, ואם זה יכאב קצת
מנגינה שכתבתי תחזיק לך ת'יד

וגם אם תהיי שם לבד, לבד כל כך
תדעי שתמיד יש לך אותך

אולי תתעייפי שם על הדרך
יש נפילות וזה יכול לשבור (וזה יכול לשבור...)
ומי שתאהבי כל כך ישכח קצת לפעמים
זה מרסק ת'לב אבל זה יעבור

נכון שהרחוב בחוץ קצת משוגע
ג'ונגל מסוכן בלי תמרורים
אבל את תמצאי את האמת שלך
תלמדי להיות מלכה בעולם של נמרים
כי את מלכה ולא חשוב מה אחרים

לכי עכשיו לזרוח כמו שמש
יש לך כנפיים, תעופי רחוק
לכי עכשיו בלי פחד, ואם זה יכאב קצת
מנגינה שכתבתי תחזיק לך ת'יד

וגם אם תהיי שם לבד
לכי עכשיו לזרוח כמו שמש
יש לך כנפיים תעופי רחוק
לכי עכשיו בלי פחד, ואם זה יכאב קצת
מנגינה שכתבתי תחזיק לך ת'יד
וגם אם תהיי שם לבד, לבד כל כך
יש לך אותך

בישול ילדים

1. וַיְהִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עֶבֶר עַל הַחֲמָה וְאִשָּׁה צָעֲקָה אֵלָיו לֵאמֹר הוֹשִׁיעָה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ. וַיֹּאמֶר אֶל יוֹשֻׁעַ יְהוָה מֵאִין אוֹשִׁיעָךְ; הֲמִן הַגֶּרָן אוֹ מִן הַיָּקֵב. וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מֶה לָּךְ; וַתֹּאמֶר: הַזֹּאת הָאִמְרָה אֲלֵי תְנִי אֶת בִּנְךָ וְנֹאכְלָנוּ הַיּוֹם, וְאֶת בְּנֵי נֹאכַל מִחֶר. וְנִבְשַׁל אֶת בְּנֵי וְנֹאכְלָהוּ; וַאֲמַר אֵלֶיהָ בַּיּוֹם הָאֲחֵר תְּנִי אֶת בִּנְךָ וְנֹאכְלָנוּ, וַתִּחַבֵּא אֶת בָּנָהּ. (מלכים ב פרק ו)

2. **הערה היסטורית ראשונה:** הסיטואציה הנ"ל מתרחשת בזמן שבן הדד מלך ארם צר על העיר שומרון, והרעב הופך לבלתי נסבל. בשוק מוכרים דברים בלתי אכילים במחירים מופקעים. המצב מתדרדר לחרפת רעב של ממש, והרעב כה גדול עד ששתי נשים מסכמות ביניהן לאכול את ילדיהן. הנביא שאחראי על המוסר באותה עת הוא אלישע. רחל כתבה את שירה "יום בשורה" – על ארבעת המצורעים המבשרים לאנשי שומרון שהארמים נעלמו. רחל כתבה את שירה לאחר הפיצוץ במלון המלך דוד.

3. **הערה היסטורית שנייה** בנוגע לבישול ילדים: פעם בקיבוץ, כאשר היה עדיין שיתופי, הייתה במטבח הקולקטיבי פינה שנקראה "בישול ילדים", שהיו מכינים בה מזון לילדים בכל הגילים. והמטפלות היו מגיעות עם נושאי אוכל לקחת אוכל לבתי התינוקות, לפעוטונים, לגנים ולכיתות. זכורה לטוב הזעקה הנואשת שנשאה עימה האשמה קשה של הטבחית: "רוחמה, אל תקחי הכל! תשאירי קצת גם לפעוטונים האחרים!". ואולי בכלל בגלל זה קרתה לנו ההפרטה.

4. אלא שכאן במלכים ב' פרק ו' יש לנו עניין אחר. בישול ילדים במובן המילולי ממש. או אולי סיפור משפט שלמה אבל מהופך. נגטיבי. יש רעב גדול בעיר ושתי נשים ערכו הסכם אכילת ילדיהן ביניהן. "קודם אכלנו את בני" מתרעמת האישה אל המלך "ועכשיו היא מסתירה את בנה".

5. ראוי לציין שתשובת המלך לצעקת האישה "אל יושעך יהוה מאין אושיעך; הֲמִן הַגֶּרָן אוֹ מִן הַיָּקֵב?... " היא פחות או יותר תשובת שמש העמים הנוכחי, אשר מושל בנו ברוב חסדו, כאשר הוא אומר "אלה החיים" ו"אתם משעממים אותי".

6. העדות המצמררת ממלכים ב' אודות הנשים האוכלות את ילדיהן, הזכיר לי את הפסוק "ארץ אוכלת יושביה" ואת חטא המרגלים. "היזהרו מן ארץ הזאת", היתרו בנו המרגלים, "הישמרו מפניה, כי ארץ אוכלת את יושביה היא".

7. ואז חשבתי לעצמי בעצב על המפעל שבראנו כאן להקרבת ילדים שנקרא "טוב למות בעד ארצנו". ועל הבטחתו של ראש הממשלה הנצחי בנימין נתניהו שלנצח תאכל החרב עד לניצחון המוחלט. וחשבתי על ילדי ועל נכדי ונכדותי. ונחרדתי. בישול ילדים. אם לא נתעשת ונעיף אותו, סופנו יהיה מר כלענה.

אמה האדומה

1. עוד כמה דברים ליום האישה שחל היום (יום ד'). בעיקר משום שיום האישה איננו אמור להיות יום גרידא אלא מצב תודעתי מתמשך. וכדי להגיע למצב של שוויון מלא אנו זקוקים להרבה יותר מיום בשנה, שבו אנו נושאים אותה על כפיים. ואז משליכים.

2. אמה גולדמן הידועה גם בשם "אמה האדומה", הייתה אנרכיסטית יהודייה-אמריקאית, שפעלה במחציתה הראשונה של המאה העשרים. נודעה בעיקר בשל פעילותה הפוליטית, כתיבתה ויכולתה הרטורית, וכן בשל תרומתה להתפתחות הפילוסופיה האנרכיסטית בצפון אמריקה ובאירופה. הסופר אדגר לורנס דוקטורוב הנציח אותה בספרו "רגטיים".

3. "אני דורשת את שחרור האישה", כתבה אמה גולדמן בשנת 1897 על סיפה של המאה העשרים "זכותה להחליט בשביל עצמה, לאהוב את מי שהיא רוצה וכמה שהיא רוצה".

4. "התפתחות האישה, החופש שלה, העצמאות שלה, חייבות לנבוע ממנה עצמה, ראשית בהכרה עצמית כאישיות ולא כאמצעי לסיפוק מיני, ושנית באמצעות סירוב מוחלט לתת למישהו אחר זכות על גופה וסירוב לשרת את אלוהים, המדינה, הבעל, החברה, המשפחה..."

4. למרות שהדברים שכתבה ואמרה נאמרו ונכתבו בתחילת המאה העשרים, ישנם עדיין הרבה מדי גברים וגם נשים בחברה הישראלית היום שמרגישים שהדברים שהגתה אמה גולדמן חריגים ומאיימים עליהם ועל תפיסת עולמם. וכל עוד ימשיכו פני הדברים להראות כך אין לנו פנים ולחברה שלנו אין סיכוי, לא בהווה ובוודאי שגם לא בעתיד.

6. ציירתי את אמה גולדמן, אמה האדומה, כפי שאני רואה אותה. היום. אישה מבריקה ונחושה שהקדימה את זמנה. שאין לה אלוהים ולא בעל (שמאז שבטלו קורבנות אדם, לו עדיין ממשיכים להקריב). שלחמה למען חירות ושוויון בין נשים לגברים. וחלמה חברה חופשית וצודקת לכלל המין האנושי שכנראה ברובו הגדול לא אהב אותה יותר מדי. וכשאני קורא את כתביה אני שמח לגלות שזה לא הפריע לה יותר מדי. וטוב שכן.

פינת הקריקטורה השבועית: עוף כבר מהנגמ"ש, אתה מפריע להילחם!

סיפור עם מסר מחמם במיוחד ליום המשפחה

איש אחד הפסיק במפתיע להגיע לאירועים המשפחתיים. הדבר העציב את אחיו הצעיר והוא החליט ללכת לבקרו. זה היה לילה קר והשניים ישבו מול האח המבוערת בביתו של האח. במשך רגעים ארוכים ישבו שני האחים בשקט מול האח והביטו בלהבות החמימות. כעבור מספר רגעים התקרב האח הצעיר לאח והוציא בזהירות גחל אחד גדול ובווער מתוך הגחלים. הוא הרחיק אותו מהאש וחזר לשבת ולהביט על האש. והמתין. האח הגדול עקב אחר מעשיו של אחיו וראה איך הגחל הגדול החל לדעוך עד שכבה כמעט לחלוטין. במשך דקות ארוכות ישבו שני האחים מול הלהבות ולא החליפו מילה.

לפני שהאח הצעיר עזב לביתו הוא לקח את הגחל האפור והקר והחזיר אותו לתוך הלהבות הבוערות. מייד חזר הגחל לבעור בעוצמה כשהוא ניזון מחום הלהבות של הגחלים שלידו. כששני האחים עמדו ליד הדלת ונפרדו לשלום חיבק האחר המבוגר את אחיו הצעיר והודה לו על הביקור: "אחזור למשפחה" אמר לו. "תודה לך על השיעור החשוב הזה". (מקור לא ידוע)

• 8,18,28,80,83

זאת איננה חידה מתמטית, אלא מספר הרהורים וזיכרונות, שעלו אצלי לקראת יום הולדתי.

כשהייתי בת ארבע, בערך, חליתי במחלת ילדות קשה – שעלת. זאת הייתה אז מחלה קשה, היום כבר יש חיסון עבודה. הטיפול שהוצע אז, היה סדרה ארוכה (או שכך היא נראתה לי אז) של זריקות. בכל פעם שבאתי לקופת חולים לקבל את הזריקה היומית, זה היה סיוט של בכי קורע לב. באחת הפעמים, תוך כדי הבכי והצרחות, ניסתה האחות להסיח את דעתי מהזריקה, וספרה לי שיש לה ילד בן שמונה. לרגע, אכן דעתי הוסחה וחשבתי לעצמי: "בן שמונה! כזה גדול! אני אף פעם לא אהיה כל כך גדולה". באותם הימים הייתי עסוקה מאד בשאלה של איך נהיים גדולים. מה, חשבתי לעצמי, פתאום אתה קם בבוקר ואתה גדול?!?!?

עד כאן על 8.

אחר כך, כשכבר הייתי "גדולה", כלומר, תלמידת בית ספר בת עשרה, המודל של "גדול" היה עבורי – חייל. אם הוא חייל, אז הוא גדול!

עד כאן 18.

בגיל 28 נסעתי לראשונה לחו"ל. בפעם הראשונה בחיי, עליתי על מטוס בדרכי לחו"ל. הייתי אז גדולה מאד, כי בנוסף לשני הילדים הקטנים שהתלוו אלי, הייתה לי גם בטן גדולה ובה שכן מי שकेבור חודשיים יהיה בן מתוק בשם יוחאי. עד כאן 28.

חלפו הימים. לאורך כל השנים, אמנם גדלתי, אבל תמיד הייתי הכי צעירה. התחלתי את לימודי בבית הספר בגיל חמש וחצי, ועד סוף הלימודים בסמינר, הייתי הכי צעירה, גם בכיתה וגם בתנועה. הגעתי לכפר הנשיא, והתחברתי לחברים רבים, ואפילו הצעירים שבהם, חברי גרעין ה' היו ממש גדולים! ואני הייתי הכי צעירה.

כשהגעתי ל"גבורות" לגיל 80 התחלתי פתאום להרגיש שאני "גדולה". פתאום קמתי בוקר אחד, וכבר הייתי גימלאית, וכבר לא היו לי הורים, שאומרים לי מה לעשות, כלומר, לא היו לי הורים שאני צריכה לדאוג להם, וכבר הילדים שלי היו גדולים, אפילו הילדים שלהם כבר היו "גדולים".

עד כאן 80.

והיום אני בת 83. כן, אני היום לא רק גדולה, אלא אפילו זקנה. אין לי בעיה להיות זקנה, אני מסתכלת לאחר בסיפוק, ומסתכלת קדימה בתקווה ובציפייה לעוד כמה שנים משמעותיות.

שבת שלום

תמר וולפין

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

דייב לוי ז"ל - (22/12/1911 - 3/4/1986)

דייב לוי, הידוע אצלנו כדייב מנצ'סטר, הינו מגרעין המייסדים של הקיבוץ. מספרים שהוא הגיע "במקרה" והחליט להשאר במקום. מקרה או לא מקרה, הוא בהחלט אחד מאבני הדרך של הקיבוץ. אדם רציני שעסק בתחומים רבים ובעיקר בתחום הפיננסי.

היה דעתן רציני ובהחלט היו מקרים של ויכוחים באסיפות הודות לו. אבל בסופו של דבר כולנו הרווחנו מזה.

תחום רציני של דייב היה משחק הברידג' וכן היה חובב ותומך נלהב של הספורט שלנו: שחיה, כדורגל, כדורסל וכו' דייב בהחלט ייזכר כאבן דרך בחיי היישוב שלנו!

<https://khbbm1.wixsite.com/1986-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

חמישים ושבע שנים מאוחר יותר

מאת: אריה וולפין

מלחמת ששת הימים ב-1967 הייתה פעילות ציונית, שחלק ניכר ממנה התבטא בהגעתם של אלפי בני נוער יהודים מכל רחבי העולם. ביניהם, הייתה קבוצה של חברי "הבונים" הדרום אפריקאים, בני 18-22, שהגיעו אז לכפר הנשיא והיה לי הכבוד להיות המדריך שלהם. זו אכן הייתה תקופה מרגשת! הם הגיעו בעקבות האופוריה שלאחר ניצחון ישראל, כאשר כל השטחים שנכבשו במלחמה היו פתוחים כעת לעיני כל - רמת הגולן, הגדה המערבית, סיני ורצועת עזה. זה היה כמו נחיתה על הירח, כי כל השנים שקדמו לכך יכולנו לראות את השטחים האלה רק מרחוק. זו הייתה חוויה מדהימה להוביל קבוצה של צעירים יהודים מחו"ל, שהיו בין הראשונים שכף רגלם דרכה בשטחים שזה עתה נכבשו.

בקיבוץ, רוב חברי הקבוצה הצטיינו בכל תחומי הפעילות – עבודה, התרועעות עם הדור הצעיר של החברה הקיבוצית, השתתפות בפעילות חינוכית ועוד. רבים מהם אף החליפו את חברי הקיבוץ שגויסו במלחמה. במהלך השנים הבאות, רבים מהם עלו ארצה ועשו להם שם בתחומי חיים שונים בישראל – רשויות מקומיות, רפואה, חינוך, הנדסה ועוד. הם אכן הצטרפו אלינו כישראלים במפעל הציוני המשותף שלנו.

הם היו יותר מסתם מתנדבים - הם הביאו רוח של אחווה. הם לא רק עזרו בקיבוץ, הם הפכו לחלק מההיסטוריה ומהאנשים כאן. הטיולים שעשינו יחד השאירו חותם בל יימחה עלי ועל המקום הזה. אני זוכר איך הם עלו על כל הציפיות והראו כוח עצום, תושייה ומחויבות.

חמישים ושבע שנים חלפו, שבמהלכן היה מעט מגע בין הקיבוץ לבין חברי הקבוצה, למעט בין כמה יחידים. פטירתו של בריאן קפלן אחד מחברי קבוצת 1967, שהפך לחבר כפר הנשיא בתחילת שנות השבעים, והשתתפות בלוויה הביאו לרעיון של מפגש. במבט לאחור, אחרי כל כך הרבה שנים, הרגשתי זכות לחלוק את המפגש הזה עם כל הנוכחים, רובם חיים עכשיו בארץ.

האירוע התקיים ב-6 בפברואר 2025 בכפר הנשיא. לפני הגעתם לקיבוץ ההתרגשות הייתה גבוהה. המחשבה להיפגש איתם אחרי 57 שנים הייתה מרגשת, ועוד יותר מכך, היה לראות אותם כשהם הגיעו - הבחורים אפורי השיער והמקריחים האלה, יחד עם נשים צעירות בגיל העמידה, הם הצעירים של 1967 כשראינו אותם בפעם האחרונה. בהתחשב בגילם, הם נראו נהדר, ולכולם היה סיפור לספר, על מה שהם עשו מאז שבאו לגור בישראל. ישבנו כולנו במעגל בלב הקיבוץ והקשבנו לסיפוריהם המרתקים על מה שחוו במהלך השנים מאז עלייתם ארצה. בין הסיפורים שסופרו, היה אחד של חבר הקבוצה, שהפך למهندس רשות מקומית, על חלקו המוביל בפעילות המשותפת בין הרשות המקומית שלו לרשות הפלסטינית על רקע חדירת מי הביוב מעבר לגבול בג'נין. סיפור נוסף סיפר חבר שהפך לרופא, ובמהלך שירותו הצבאי

במלחמת לבנון השנייה שירת כרופא מוטס. הוא סיפר כיצד הציל חיים במבצר
הבופור בלבנון. חבר נוסף, רוקח, שניהל כמה חברות תרופות גדולות והיה
אחראי להשקת כמה מוצרי תרופות גדולים בארץ. בנוסף היו סיפורים
וזיכרונות, שבעזרת תמונות שהוקרנו על מסך גדול, עזרו להחזיר את הזיכרונות
בכפר הנשיא בשנת 1967.

תודה רבה למארגני האירוע, צביה כץ וצילה בן רשף מכפר הנשיא יחד עם בני
סגל ואיזי פימר, חברי הקבוצה.

הזמן אולי עבר, אבל הקשר שיצרנו נשאר חזק כתמיד, וזכרה של אותה קבוצת
מתנדבים יהודית מצטיינת מהבונים הדרום אפריקאים של 1967 לא נעלם
בערפילי הזמן. עכשיו, 57 שנים מאוחר יותר, היינו שוב יחד, הפעם איתם,
כמבוגרים עם ניסיון חיים.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

שירי מלחמת חרבות ברזל

נטליה קסרוטי, אמו של קשת שנרצח במסיבת הנובה בשבעה באוקטובר.

את פני המלאך של קשת קסרוטי, אי אפשר לשכוח, והם הפכו לפנינים של הנובה. קשת בן 21, אח בכור לשמש וענן, גדל בקיבוץ סמר בסוף הערבה. ילד שרדף אחרי שיטפונות, שבכיתה י"ב עבר לאשרם במדבר, ושם נכנס למוזיקה ולמסיבות.

קשת הפך לנער הפוסטר של הסרט הדוקומנטרי החדש "עוד נחזור לרקוד" של הבמאי יריב מוזר. הסרט מורכב בחלקו הגדול מסרטונים שצילמו משתתפים המסיבה.

"הוא תמיד היה יפה" אומרת אימו של קשת, נטליה קסרוטי. "הוא ידע שהוא יפה והוא לא אהב את תשומת הלב שהוא מקבל בגלל שהוא יפה. אבל הגורל נתן לו טייטל – הילד היפה של הנובה"

בבוקר שבת ה-7 באוקטובר, כשנטליה לא הצליחה להשיג אותו ומבינה שיכול להיות שהוא היה בנובה, היא נכנסה לפייסבוק, ואז עוד לא ידעה כמה ארוך יהיה המסע, שהפוסט שתכתוב הוא רק הצעד הראשון שלו.

הלב לא עומד בזה

תשעה חדשי הריון.

בעצב תלדי בנים.

הם ישחקו בבץ וילכו יחפים.

הם יצאו לטיולים ויעשו טרזן לנחלים.

הם יצאו מהבית כי יחשבו שהם גדולים.

הם ילכו לצבא. או לא.

הם יעשו סמים. או לא.

הם יחיו. או לא.

ואת. את עדין אמא.

גם כשהם מתים.

את לומדת מחדש להיות אמא.

אמא לילד מת.

ילד שלא יפתיע שוב עם חבוק וגרבים מסריחות.

ילד שלא ירד על המקרר תוך שעות.

ילד שלא יתעצבן כשאת דואגת. שוב.

ילד שלא ישאיר הודעות בוטסאפ.

ילד שלא יטייל שוב בעולם.

ילד שלא יתחתן ויבוא עם הנקדים בערב חג.

יש כ"כ הרבה מכוני למוד הורות

ואין שום מקום בו מלמדים להיות הורה לילד מת.

וזה בעצם קצת מבלבל..

כי הוא מת.

אבל הוא כאן.

הוא כאן!

אתה פה, נכון?

אתה עדין רוקד? ושר?

אולי זאת רק אני שנאחזת בשברי חלומות?

מהגוף שלך כבר לא נשאר דבר.

הכל התפרק. נאכל. נעכל.

חזרת לאדמה. למדבר.

והנפש? הרוח? היכן הם?

דמיונות או מציאות?

נאחזת שוב ברסיסים ממך..

שלא תאבד.

בוא אלי בני.

הלכת כה מקדם.

ברזיל עוד מחכה לך.

וכל החלומות סדורים על המדף.

סגורים כמו הספרים.

שאיש אינו פותח.

הלב כבר לא עומד בזה.

הוא לא.

7.3 נעם ענבר

גלי אדלשטיין

8.3 ליאת דוד

9.3 מיכל גלוק

רון חייט

אלה במנולקר

10.3 פרנקי גליק

טל אשחר

12.3 חנה שמוקלר

13.3 עדיאל גרינפלד

ירדן עזון

סיפור לשבת

סיפור עם מסר ליום המשפחה

ילד קטן עמד ליד דלת ביתו וחיכה לאביו שישוב מעבודתו.
 כשהגיע האב, עייף ומרוגז לאחר יום עבודה, שאל אותו הילד:
 "אבא, כמה כסף אתה מרוויח בשעה?"
 "למה זה חשוב עכשיו?" שאל האב העייף בזעף.
 "אני רוצה לדעת... תגיד לי... כמה כסף אתה מרוויח בשעה?"
 "90 שקלים. ועכשיו תן לי לנוח. היה לי יום קשה".
 "אבל רגע, אבא... אתה יכול לתת לי 30 שקלים?"
 עכשיו האב ממש כעס: "הרגע חזרתי מהעבודה ואמרתי לך שעבר עלי יום קשה, ומה שמעניין אותך זה כסף?? היכנס לחדר שלך ותחשוב מה לא בסדר במה שעשית!" הילד הלך נעלב לחדרו וסגר אחריו את הדלת.
 לאחר כשעה נרגע האב מעט וחשב לעצמו שאולי היה מעט קשה עם בנו. הוא נכנס לחדר והתיישב על המיטה לצד הילד.
 "מצטער שכעסתי קודם" אמר, "היה לי יום קשה והוצאתי את הכעס שלי עליך, הנה 30 השקלים שביקשת".
 הילד חיך באושר ואמר: "תודה אבא!"
 הוא פתח את קופת החיסכון שלו והוציא כסף שחסך.
 "למה ביקשת עוד כסף? אני רואה שיש לך?" כעס שוב האב.
 "כי לא היה לי מספיק" ענה הילד, "אבל עכשיו יש לי. תראה, יש לי עכשיו בדיוק 90 שקלים!"
 הוא נתן אותם לאביו ואמר:
 "אני יכול לקנות שעה מהזמן שלך?"
 "תוכל לחזור מחר מוקדם יותר מהעבודה...?"
 (מקור לא ידוע)

59 חטופים וחטופות נמצאים כבר 518 ימים בשבי

